

KARARTMA GECELERİ

M Berke ŞİMŞEKLER

Hiçbir zaman engellere inanmadım, çünkü Dünya’da yapamaz diyen insanlar her zaman vardı. Şehirlerin aksine asıl köyden yetişen bilim insanları çoğu zaman dünyamızı değiştirdi ve Yaz Bilim Okulu’nda size anlatacağım bir hikayem daha kaldı.

Gün boyu ışıkları yatağa koyduktan sonra başlığının ucunda bir gece lambası gibi. Eylül gibi kışa hazırlık yapacak çalışkan iLKYAR gönüllüleri en iyi bilir, peki en güzel kış hangisidir? Kuzey kutuplarından orta doğu’ya o ışığı getiren midir? Bu semte fazla gelen telaşın gibidir, başkadır.

Ben de tam o ortada kaldım, anılarımdan ibaret gülüşlerin çocuklarla birlikte tekrardan canlanması için, ne olduğunu bile bilmediğin bir his gibi midir? Başkadır.

Vedalaşmaların sonunda kurduğun cümlelerin devrik halidir. Ne zaman ne dediğini hatırlamasan da sende bir hatıra gibi kalır, buna da mektup derim. Aslında ODTÜ ormanlarla saklı, izciler ve çiçeklerle dolu, tepesinde bir gökyüzü ve yetişkin gibi davranmaya çalışan çocukların ilk adımı. Son adımında öğrenecektir elbet Dünya’nın ne kadar büyük olduğunu. Halıda araba gezdiren çocuklar anlamıştır zaten. Başkadır.

Bazı çocukların ayağında ayakkabı’dan kalan izden daha ağırdır ayakkabısı’nın olmaması, ama ona engel olamaz hiçbir pranga taşı. Küçük şehirlerde yaşadığın büyük tesadüflerle ayakta kalmayı öğrendiklerinde derdime yanarım, hiç yokuşlara koştum mu? Küçük kalbine sor, hiç merakı unuttur mu? Çocukları uzaktan izlemek en güzel eylem. Her anım arı kovanlarında gezen çocukların ballı parmağı gibi, öyle bir ömre renk veren duvarda anılarla dolu bardak. Yıldızlar mı çocuklar mı hangisi daha parlak? Başkadır.

Sabırla saydık hepsini, yirmi bir yıldız, Yazbo’da her gün bir yıldız elinde bir parmak. Benim için çocukları güldürmek İhbiramdan kutsal, yankılanır o zaman tüm ODTÜ’de aynı gramofon sesiyle İzmir marşı.

12 Temmuz 26, mevsimi olmayandır

ODTÜ’den bahseder çocuklar, her yeri ormandır

Sözde ben bi' projeye katıldım, sırra basmışım kadem

Gül'cek hâlim çocuklarla birlikte, bak, gülümsememi eksik etmem

Ner'deler? Hangi terminalden geliyorlar?

Her zaman dedim "Bu semte fazladır telaşen"
Bana dedi çocuklar "Karıncı evine kitap doldurmuş on kış evvelinden"
Takip et; önde bilim otobüsü, peşimde kendim
Her yemekhanede çocuklarla sıra beklemek yegâne gösterim
Hele biraz yanaş, unut kötü anıları
Sana bi' zahmet camı kapar mısın? Bütün ayazların arasında kaldım
"Kışın beni o kitap sıcak tutar" demiştin, işte aldım
Kazaklar, polarlar renkten ibaret bir bahanedir
Hangi renk evvel kaybolur boş bi' yerde gezerken?
Seninle birlikte bir akşam izledik, bozuk duvar saatleri
Henüz tanınmamış suratların ailecek bir resmini
Biliyorum ki perdeler benim için kapanmaz
Kapansa bile asla karanlıkta kalmaz.

Başkadır, Laftayım.
Bu semte fazladan anım,
Hasat vurup savurdum harman, söyle, duymam
Bana nasip olan: her akşam sade evham
"Kışın beni o kitap sıcak tutar" demiştin, işte aldım
Kazaklar, polarlar renkten ibaret bir bahanedir
Hangi renk evvel kaybolur boş bi' yerde gezerken?
Seninle birlikte bir akşam izledik, bozuk duvar saatleri
Henüz tanınmamış suratların ailecek bir resmini
Biliyorum ki perdeler benim için kapanmaz
Kapansa bile asla karanlıkta kalmaz.

Başkadır, Laftayım.
Bu semte fazladan anım,
Hasat vurup savurdum harman, söyle, duymam
Bana nasip olan: her akşam sade evham
Çünkü en güzel tanımlamaların peşinden gelen bi' okul ismi
Ner'den hatırladığını bilmediğin bi' mektup, Isparta'dan gibi
Kayseri'den bi' adresin sahibi, ismi İLKİYAR'dan gönüllü bir abin
Yüzünde sakin yılların izleri, Yanındaydı en başından beri
Şimdi gözlerine bakmak; Afyondur zamanın en platonik yeri,

Ardahan'dan damlamakla silüeti, Hayal ettiğin gibi bi' mektup 'un izleri

Ve bu Cide'den kalkıp giden kaç bininci gemi?

Nedendi bu zaman kırılması?

Ve bi' yerde dengesini bulur Kaş

Bir vedayı kaç şehir uzattım?

Hayatın elbette zorluklarla oluşmalı

Adımların bazen voltalara takıldı

Gece öyle karardı ki, tüm gözlükleri çıkardın

Aydın'lanırken dünya yüzündeki gülümseme tomurcukları fırladı.

Öyle güzel uyuyorsun ki, uyandırmaya kıyamadım.

Otobüs kalktı çocuklar sordu güneş burada biter mi?

Bu karanlıkla uğraşan bir ben değilim ki

Ben bile orda bir dakika duramam, merakları yanar

Daha geçendi sordular okul bahçesinde kimya yatar

Bu sesler kaç sınıftan bu sesler hangi köyden

Ben yorgunluktan muaf çocukların gölgesine yetişemem

Not düşülsün şifalar bazen küçük ellerde saklı

Günü gelince çekmecelerden mektuplar çıkar

Gitmeden bir seslen varınca haber bırak

Bir minibüs bir gönüllü seni terminalden alsın

Cebine birkaç soru koydum az merakla kullan

Okul bahçesinde yıldızları çocuklara dağıt

Yemekhane arka masasında inceden bir dertleşsin

Gıda'daki Deney masasının altında pamuk şeker

Bir yaz boyunca bekledim ODTÜ'nün ayazında

Dönünce anlatın çocukların sesiyle

Kafam karıncalandı,

İLKİYAR'dan kalma tişörtler askılarda sallanır

Ben de şaşkıyım

Vedanın telaffuzundan acizim desem de

Nacizane mektuplar imdadımda her gece.

İkinci vakti düğmesi kopmuş bir ceket gibi gün

Bir kolu çocuklarda kaldı öteki bende

Oysa herkes benden iyi bilir

Bazı vedalar uyuyunca geçmez.

Rüyaların da sabahı vardır elbet

Bir fotoğrafın yarısı neden hep akşam olur?

Yirmi bir çocuk durur kenarında

Biri güler, biri göğse bakar

Biri daha Dünya'nın ne kadar büyük olduğunu bilmez

Ben de bilmem.

Bildiğim bütün okulların fayansları altımızdan biraz kayar

Arkasına adres yazdığımız kâğıtlar vardı

Ben gözümle görmeden inanırdım hepsinin vardığına

Çünkü mektup dediğin biraz da budur

Gittiğini bilmeden beklemek

Benim esaretim karanlık değildi aslında

Karanlıkta kalır diye korktuğum çocuklardı

Bir rüya bir defaya mahsus geri dönse

Tam ortasında bilim otobüsü durur mu?

Kapısı açılır mı?

Acep yine aynı çocuklar iner mi?

Benim adımlarım bu karda iz biraz da kurum

Ormanların içinde kaybolmuş ayakkabı sesleri duyuyorum

Yeni sabahlar olsa huyum değişir mi bilmem.

Futbol oynarken biraz da huyumuz yansır birden.

Biz zaten hep biraz eksik kadroyla savunmadaydık.

Ama çocuklar hücumla kalkınca

Bütün prangalar ofsaytta kalır

Olmaz olsun yalnız gördüğünle kalan rüya, bu kadar yolu bir geceye sığdırmak da neyin telaşı. Yarından daha kıymetli ne kaldı elimizde?

Bir çocuğun sorusu belki

Bir diğerinin cebinde kırılmış kalem

Ben ne yaptım böyle bir akşam?

Lokmalar yavaşlamış iken boğazdan
“Abi seneye de gelecek misiniz?” diye sordular
Tabirini bilen varsa söylesin
Bunun cevabı hangi mektupta yazar?
Var mı fazla kullanılmamış bir zarf?
Üstünde eski bir okulun mührü kalsın
Köşesinde çocuk eliyle çizilmiş bir yıldız
Yeter ki yazarken tomurcuk eli değmiş olsun,
Bir fotoğraf insanı yaşlandırır mı bilmem
Ama bazı fotoğraflar çocuk kalır
Sen yıllar sonra bakarsın, onlar hâlâ aynı sırada
Aynı bahçede, Aynı deneyin sonucunu bekler.
El insaf, Düğmesiz cekete bir düğme bulduk sonunda
Altımızdan yine kaydı bütün fayanslar
Eski paraları da bulduk bir kitabın arasından
Arkasında yarım bir adres, Önünde silinmiş bir sayı
Ama okul bahçesinde çocuklar bağırınca
Bitti sanılan ne varsa biraz doğruluyor
Çünkü bir çocuğa “yapabilirsin” dediğin an

Duvarın bir taşı yerinden oynuyor.
Benim adımlarım bu karda iz biraz da kurum
Arkamdan gelen küçük ayak sesleri duyuyorum
Yeni sabahlar olsa yine aynı şey geçerli bu hayatta
Sürekli eksik başlayabiliriz hayata
Yeter ki çocuklar oyuna devam etsin

Olmaz olsun yalnız rüyada kalan dünya
Bu eyyamın dibinde bitmez zaten tantana
Yarından daha değerli hiçbir şey yok şu an

Çünkü bugün sorduğu soruyu
Yarın kendi cevaplayan çocuklar var
Çünkü son çocuk kadrja daha girmede

Çünkü son mektup daha yazılmadı

Çünkü bilim otobüsünün son durağı diye bir yer yok

Perdeler kapanırsa biri lambayı yakar

Lamba sönerse biri yıldızı gösterir

Yıldız görünmezse çocuk sorar:

“Peki orada olduğunu nereden biliyoruz?”

İşte bütün mesele de bu.

Gözünle görmeden inanmak değil, görmek için yola çıkmak derim ben bu gönül işine.

İLK'Yar'larımız için.

Duvarlar gibi bir hüküm, ağır ayağındaki pranga.

Ama tersine döndü zaman, kırıldı sessizce halka.

Oturduğun yerde büyüttün, kimsenin görmediği hisleri.

Kafanın içinde sakladın başka dünyaların izlerini.

Kalbindeki gerçekten bir his miydi, yoksa öğretilmiş bir kader mi?

Özgürlüğün verdiği o lüks, Bazen en ağır bedeldi.

Ama sen hissettiğinde buna degeceğini, Karanlığın içinden yükseldi bir ışık, adını bilmediğin.

Sen ve ben, burada, çocukların gözlerinde buluşuruz.

Bir denklem, bir yıldız, bir soru —

Her cevapta biraz özgür oluruz.

Duvarlar yıkıldığında, Engeller sessizce kalktığında,

Bilgi ellerinde bir anahtar, Dünya yeniden barışla dolduğunda,

Bütün yorgunluk, bütün bekleyiş, Bütün sorunlar veya emekler

Bir gün anlamını bulacak.

Çünkü bizlere söz veren çocuklar pes etmezken

Hiçbir zincir sonsuza dek kalmayacak.

Mustafa Berke Şimşekler

BOTE - 4

